

7

ההארקייט

אין שמירת עינים

הרה"ג ר' **בערל שניידער**
שליט"א
אויסגעקלארט
דורך המגיד
המפורסם

ספציאלע ספרים
שאלות ותשובות

נושא ז': יעדע נסיון איז אן אויספלאנירטער 'מייסטער פלאן'

ענטפער: צו ענטפערן אויף דער שאלה וואלט געווען כדאי צו ציטרין א מעסעדזש וואס א איד האט לעצטנס אריינגעשיקט, מיט א גאר הארציגע הערה אויף דער סעריע פון שאלות ותשובות בנוגע שמירת עינים.

דער איד שילדערט ווי פאלגנד:

"איך בין א יונגערמאן וואס גייט אריבער פארשידענע שוועריגקייטן מיט שמירת עינים, אבער איך בין אסאך מתפלל צו השי"ת אז ער זאל מיך העלפן זיין אפגעהיטן. ס'איז שוין א שטיקל צייט וואס איך מאך אפילו יעדן טאג אן עקסטרע טבילה אין מקוה, ספעציעל פאר דעם ענין, צו האבן ריינע אויגן.

ס'איז געווען פאראיאר זומער, ווען אין א געוויסע יומא דפגרא האב איך זיך מורא'דיג שטארק אויסגעוויינט פאר'ן אויבערשטן אויף די נסיונות פון שמירת עינים. כ'האב זייער הייס מתפלל געווען ברחמים ותחנונים און מיט דמעות שלישי אז כ'זאל שוין ניצול ווערן פון דעם יצר הרע.

אין די פריערדיגע שאלות ותשובות האט איר גערעדט צום 'מח' - צו פארשטיין אז באמת איז דער נסיון פון שמירת עינים בלויז א דמיון; און באזונדער האט איר גערעדט צום 'הארץ' - צו וויסן און

שפירן דאס חשיבות פון יעדע התגברות.

אבער איין נקודה איז מיר געווען זייער שווער צו פארדייען; דאס איז דער ענין וואס מ'האט דערמאנט (נושא ב') אז דער שומר עינים גייט אין גאס און שפירט זיך ווי א מלך, ווייל ער איז נישט משועבד פאר אנדערע, ער איז מממש א מלך אויף זיך אליין.

די ווערטער האבן מיך אביסל געשטאכן, ווייל צום באדייערן איז מיר זייער שווער די עבודה פון שמירת עינים, עס פארערט אסאך אנשטרענגונג זיך צו האלטן שטארק קעגן דעם יצר הרע וועלכער דערקוטשעט אז מ'זאל כאפן א בליק. עס איז בכלל נישט אזוי מלכות'דיג...

שוין אפגערעדט אז אויב מ'פאלט אמאל דורך חלילה, האט מען דערנאך דעם 'גילטי פילינג' וואס צערייסט, אפילו איך ווייס אז כ'האב 20 מאל זיך יא געשטארקט, אבער די שולד געפילן לויפן נאך.

בקיצור, שמירת עינים איז ביי מיר אן אומבא'טעמ'טע נושא וואס כ'ווער דערפון אנגעצויגן און בלחץ. אויב א מלך שפירט אזוי, וויל איך נישט זיין קיין מלך...

פראגנע:

זכית הפסת העליון

נתנדב ע"י

הרה"ח ר' אברהם מאיר איצקאוויטש הי"ד

לעגן אביו הרה"ח ר' בנצ'ון ביר' יעקב עיה - יארצייט ז' סיון

זכותו הגדולה וזכותו של רבבות בני ישראל המתחזקים מדי יום ביומו בקדושה וטהרה תעמוד לימין הגדון החשוב להתברך משמי מעל בכל מילי דמיטב אמן

זכית הפסת העליון

נתנדב לע"י הרב הגאון

רבי פנחס חיים ב"ר נפתלי הלוי רובינפעלד ז"ל

זכותו הגדולה וזכותו של רבבות בני ישראל המתחזקים מדי יום ביומו בקדושה וטהרה תעמוד לימין הגדון החשוב להתברך משמי מעל בכל מילי דמיטב אמן

עמוד 6

מספות מאין

הערות והוספות איבער די נושא פון "תורה מגאט ומצלא"

די סאמע-גרעסטע מצוה

און דער אמת איז אז מיר ווילן נישטאמאל פטור ווערן פון דער מלחמה! די עבודה פון שמירת עינים איז נישט קיין בדיעבד'דיגע פראבלעם, און ס'איז נישט פשוט אז דער מענטש זאגט: 'איך וויל לעבן נארמאל, און ס'קומט מיר אונטער אזעלכע סארט נסיונות, באשעפער, האלא, נעם עס אוועק פון דא...' נאר אייגנטליך זענען מיר דא אויף דער וועלט צו באקומען אט די געוואלדיגע טייערקייט און פארדינסטן, וואס ווערן נשפע פון יעדעס ברעקל שמירת עינים!

ס'איז דא א מוראדיגער לשון וואס רש"י זאגט אין מסכת קידושין (לט ב): **מי שבא עבירה לידו, וכפה יצרו ולא עבר, אין מצוה יתירה מזו.**

מ'זעט צומאל אדווערטייזט אז מ'קען מקיים זיין מצוות שילוח הקן. קענסט רופן איינעם וואס פאר עטליכע הונדערט דאלער וועט ער דיר פארשאפן אן עכטע 'קן' ציפור' וואס איז אויסגעהאלטן לויט אלע שיטות. אזוי איז דא נאך אסאך געלעגנהייטן ווען אידישע קינדער לאזן זיך קאסטן טייער געלט כדי צו מקיים זיין חשוב'ע מצוות.

זאגט אונז רש"י הק': נעם סיי וועלכע מצוה אויף דער וועלט, און זאלסט וויסן אז אויב ס'קומט אונטער פאר'ן מענטש אן עבירה און ער היט זיך אפ דערפון, דעמאלט איז נישטא קיין שום מצווה וואס איז מער ווערד פון דעם! וועלכע מצוה ס'איז נאר דא, איז נאך אלץ שמירת עינים אסאך גרעסער, אין מצוה יתירה מזו!

א ריינע מצוה - בלתי רה' לבדו

אויסערדעם האט די מצוה פון שמירת עינים א ספעציעלע אייגנשאפט, ווי מ'האט שוין דערמאנט, אז דאס איז א זאך וואס קיינער אויף דער וועלט ווייסט נישט דערפון. ס'איז ריין לשם שמים, קיינער חלומ'ט נישט וואס פארא עבודה דו האסט יעצט געטון פאר'ן רבוב"ע אליין! דאס איז א שליחות וואס דער איד טוט פאר'ן אויבערשטן בכבודו ובעצמו, מיט אזא ריינקייט אן קיין שום כבוד אדער פניות.

יעדע בליק ווערט גענויזן אויפ'ן גיגאנטישן סקריין

היינט איז דאך א וועלט פון פארגעשריטענע טעכנאלאגיע, דעריבער קענען מיר זיך אביסל מצייט זיין אויף אונזער שטאפל,

מאכט עס די נשמה שטארקער, און דאס קומענדיגע מאל וועט עס זיין גרינגער זיך מתגבר צו זיין.

אנגעהויבן שפירן ווי א מלך

די הבנה האט ב"ה געעפענט מיין הארץ, צו שפירן ווי חשוב און הייליג ס'איז יעדע ברעקל פון שמירת עינים און דאס האט מיך געגעבן א געוואלדיגע התחזקות. גלייך נאכדעם איז מיר ווייטער אונטערגעקומען א שוועריקייט אין שמירת עינים און כ'האב זיך געקענט מתגבר זיין, ממש א מחי'.

הערשט דעמאלט האב איך אנגעהויבן כאפן למפרע אויך די ערשטע נקודות, אה, דאס איז דאך טאקע א בלוזער דמיון, און מ'איז דאך טאקע א מלך מיט שמירת עינים... אצינד האט זיך אלעס אויסגעקלארט, און אלע פריערדיגע תשובות זענען אויך געפאלן אין פלאץ. כ'האב ב"ה באקומען א נייע לעבן. שמירת עינים איז געווארן א געשמאק!

ביז אהער איז די התרגשות'דיגע ווערטער פון דעם איד.

מ'ווערט קיינמאל נישט פארטיג

מ'דארף נאר צולייגן פאר דעם טייערן יונגערמאן אז אצינד פארט זיך עס טאקע געשמאק, אבער דאס גייט נישט בלייבן אויף אייביג. ווייל ס'איז דא נאך איינער וואס ארבעט דא... דער יצר הרע פארלייגט כוחות; די נסיון פלאקערט ווייטער אויף אלע זייטן, און ס'איז קיינמאל נישטא אזא באגריף אז מ'ווערט פארטיג מיט דער מלחמה, איינמאל פאר אלעמאל.

אויב היינט איז די התגברות גרינגער, מיינט עס גארנישט פאר מארגן. אויב האסטו ב"ה געטראפן א שליסל צו קענען אריינגיין אין א נייע וועג פון לעבן און ס'האט געארבעט אויף א תקופה, דארפסטו דאס נאכאנאנד חזר'ן און זיך כסדר איבערפרישן דערמיט, ווייל דא איז דא נאך איינער וואס ארבעט שווער. שמירת עינים איז נישט קיין זאך וואס געשעט פון זיך אליין, און מ'קען נישט פטור ווערן פון דער מלחמה, אפילו אויב מ'האט שוין דערהערט די נקודה איינמאל.

צו מיין באדויערן, איז ממש גלייך נאכדעם מיר נאכאמאל אונטערגעקומען א ביטערער נסיון. כ'האב געשפירט אזוי געמיין און אז איך בין פון די מענטשן וואס חכמינו ז"ל רופן אן 'הזן את עיניו רחל', ווייל כ'קען זיך נישט מתגבר זיין. און בעיקר האב איך געפילט אפגעפראסקעט; אז נאכ'ן דאווענען זאל איך שוין ווייטער באקומען אזא שטארקן פליק.

אבער א קורצע צייט שפעטער ווען כ'האב זיך באגעגנט מיט די תוכנ'פולע שאלות ותשובות, מיט אזא קלארקייט בנוגע אלעס ארום שמירת עינים, האב איך געהאט די הרגשה אז דאס איז צו פארדאנקן מיינע תפלות!

באגרייפן די געוואלדיגע ווערד

דער יונגערמאן זעצט פאר זיין מעסעדזש:

כ'וועל אייך זאגן דעם אמת, ווען איר האט דערמאנט אז די גאנצע זאך איז נאר א דמיון פון דעם יצר הרע, האב איך דאס בכלל נישט פארשטאנען. ביי מיר איז דאס ליידער גארנישט קיין דמיון... ס'ציט און ס'ברענט נעבעך.

ווייטער ווען איר האט דערמאנט אז דורך שמירת עינים איז מען א מלך, האב איך אויך נישט פארשטאנען וויאזוי מ'איז זיך מחזק דערמיט. דאס הייסט דען א מלך? איך האב איבערגעליינט עטליכע מאל די תשובות און ס'האט מיך נישט געברענגט קיין באפרידיגונג.

אבער ווען איר זענט אנגעקומען צו 'נושא ר' - דאס חשיבות פון יעדע התגברות, וואו ס'איז אזוי הערליך ארויסגעברענגט געווארן אז אויב וויל מען וויסן די ווערד פון א זאך דארף מען קוקן אויף דעם 'פרייז טעג' דערפון. מ'דארף זיך פשוט מתבונן זיין אז דער הייליגער אמורא ר' מתאי בן חרש איז געווען גרייט צו צאלן אזא טייערן פרייז, צו פארברענען זיינע אויגן אויף שטענדיג, אבי נישט צו געבן איין קוק, ווייל די ווערד פון שמירת עינים איז אזוי ריזיג! אט דאס האט מיר מורא'דיג שטארק דורכגענומען. פלוצים האט עס 'געקליקט'...

איבערהויפט האב איך אנגעהויבן כאפן, אז פונקט אזויווי יעדע רא' אסורה מאכט קאליע דעם מענטש און ס'איז אים גורם נאך ראיות חלילה, דאס זעלבע איז פארקערט, ווען מ'האלט זיך איין אפילו מיט איין רא',

זעלטענע געלעגנהייט פאר'ן זומער:

מיר זוכן געלונגענע יונגעלייט ארומצוגיין פאר נדבות אין בתי מדרשים במשך דעם "חדשי העינים" קאמפיין

גוט באצאלט | אויך א מעגליכקייט צו ממשיך זיין א גאנץ יאר

עקס. 1-9 845.999.4114

טאקע וויבאלד ער איז אין די ביזנעס פון 'איי. טי'.
פארוואס טאקע?! האט דער איד ערקלערט אזוי: "איך ווייס זייער גוט וויאזוי טעכנאלאגיע ארבעט, אז ס'איז נישטא אזא זאך ווי 'דיליטענט אויף אייביג'. מענטשן ברענגען מיך צומאל אריין אלטע צעבראכענע קאמפיוטערס, וואס זענען געווען איינגעטינקן אין וואסער און ס'איז שוין לאנג טויט, אבער איך, אלס ספעציאליסט, קען צוריקברענגען דארט אלטע פייסלס. ווייל יעדע ריר וואס דער מענטש געבט אויף א דעוויס, בלייבט ערגעץ וואו אוועקגעלייגט."

אלע רעקארדס גייט ווערן אפן פאר'ן פובליקום...

זאגט דער איד ווייטער: פארשטייט זיך אליין, אז מיינע מעגליכקייטן זענען גארנישט קעגן וואס די מיליטערישע שפיאנאזש קען טרעפן. זיי קענען אויפגראבן אפילו זאכן פון 15 יאר צוריק. אויב איז עס אמאל דורכגעגאנגען די דיגיטאלע וועלט, קען מען עס זיכער טרעפן.

אויב אזוי, איז עס בלויז א שאלה פון צייט ביז אלעס וועט זיין פובליק אינפארמאציע... די פאקט איז דאך אז די זאכן וואס די שערפס האבן געקענט טון פאר 10 יאר צוריק, קען איך היינט אויך טון. דאס באדייט אז עטליכע יאר ארום גייט יעדער קענען האבן צוטריט צו אלעס. לויט ווי די אמעריקאנער געזעצן פארן היינט, וועט עס זיין הונדערט פראצענט לעגאל אז נאך א געוויסע סכום פון יארן איז נישטא מער קיין 'פרייוועסי'...

די אייניקלעך זאלן געבן א נאמען נאך אים...

האט דער איד צוגעענדיגט: איך האב זיך געמאכט א פשוט'ן חשבון, אז איין טאג גייען מיינע אייניקלעך זיצן אויף זייד'ס אקאונט, און קיינער גייט נישט געבן קיין נאמען נאך מיר... מייין זון וועט וועלן פארקויפן פאר זיינע קינדער אז מייין טאטע איז געווען אזא וואוילער איד, אבער זיינע קינדער וועלן אים זאגן: **טאטי, כ'האב געזען זיין אימעיל אקאונט...** איך ווייס פונקטליך וואס זייד'ן איז געווען...

און דער איד פירט אויס: דאס האט מיך געמאכט טראכטן, איין מינוט, איך דארף זיך אנהויבן אויפפירן ווי ס'דארף צו זיין!

אויף דער וועלט קען מען נאך יא אויסמעקן אלעס

דער אמת איז אז אויף יענער וועלט איז טאקע נישטא אזא באגריף ווי 'דיליטן', מ'קען גארנישט אויסמעקן,

»»» המשך אויף זייט 8

א קוויטש... דער ערליכער יונגערמאן וועט דעמאלט שפאצירן אויף דער גאס, און הערנדיג דעם קוויטש וועט ער זיך אינסטינקטיוו אויסדרייען, ווען פונקט וועט זיין אויף דער אנדערער זייט גאס א ראי' אסורה... ער וועט געבן א בליק בטעות, אבער דערנאך וועט ער חלילה געבן נאך א בליק, ווייל ס'וועט אים מבלבל זיין די מחשבות אויב ער האט טאקע יא געקוקט אדער נישט געקוקט...

לאמיר זיך מצויר זיין אז אט די גאנצע סצענע זעט מען קלאר אויפ'ן גרויסן סקרין. און טייערע אידן, לאמיר זיך נישט נארן, ס'איז טאקע אזוי! אלעס וואס מיר קוקן ווערט פאראייביגט אויף א סקרין!

דער רבויש'ע זעט יעדע דורכפאל און יעדע התנברות

מ'קען זאגן די ווערטער 'אלעס איז אויף א סקרין' מיט אן אויפן פון סטראשן, 'אוי גייסטו כאפן...' און דאס איז אייגנטליך הונדערט פראצענט ריכטיג. ווען א מענטש וועט ארויפקומען אויבן אויף יענער וועלט, וועט מען אים אנצינדן אלעס.

אבער גלייכצייטיג דארף מען אויך זאגן די זעלבע ווערטער, כדי ארויסצוברענגען דאס חשיבות און דאס גדלות פון א איד, וויאזוי אין הימל זעט מען יעדעס מאל וואס מ'האט זיך אנגעשטרענגט, יעדעס מאל וואס דער יצר הרע האט אריינגעלייגט אזויפיל טאקטיקן און כוחות, און דער איד איז בייגעשטאנען דעם נסיון!

נארישע ווערט קיינמאל נישט דיליטענט

אמאל איז געזיצן ביי אונז אין דער ישיבה אפיס, איינער פון די שערף טעכנאלאגיע דעפארטמענט, וועלכער איז אראפגעקומען צוליב א 'העקינג' אין דעם קאמפיוטער סיסטעם.

אזוי זיצנדיג דארט האט דער שערף געזאגט יעדע איינציגע זאך וואס איז נאר פארהאן אין די דיגיטאלע וועלט היינטיגע צייטן, קען נישט ווערן דיליטענט! נישטא קיין שום זאך אין די וועלט פון טעכנאלאגיע - זאל דאס זיין אן אימעיל, זאל דאס זיין א טעקס מעסעדזש, צי אפילו א פאון קאל - וואס בלייבט נישט אויפ'ן רעקארד. אלעס גייט היינט דורך א סיסטעם און ערגעץ וואו ליגט עס אוועקגעלייגט אויף שטענדיג. מ'קען אלעס צוריקברענגען.

כ'בין אמאל געווען אין וויליאמסבורג ביי א גרעסערע צוזאמקום וועגן טעכנאלאגישע נסיונות, האט זיך דארט אויפגעשטעלט א באלעבאטישער איד, וועלכער האט דערציילט ברבים, אז די סיבה פארוואס ער האט זיך געמאכט שטארקע גדרים וסייגים, איז

וויאזוי מ'קוקט אין הימל אויף די שמירת עינים פון א איד אויף דער וועלט.

לאמיר זיך פארשטעלן א דמיון - וואס איז נישט אזוי ווייט פון רעאליטעט - אז יעדער מענטש וואס האט 'לענסעס' אין זיינע אויגן, קען מען דערויף ארויפלייגן א דינע פיצעלע שטיקל פלאסטיק, וואס איז למעשה א קליינע 'טשיפ', ממשיך דין ווי א האר, און די טשיפ איז פארבינדן צו א קאמפיוטער מיט א ריזיגער סקרין, צען ביי צוואנציג פיס גרויס, וואס טויזנטער מענטשן שטייען און קוקן דערויף. זיי זעען קלאר און האלטן פונקטליך מיט וואו דיין אויג פארט יעדע סעקונדע...

דער יצר הרע'ס קאמענד סענטער...

אבער די אלע טויזנטער מענטשן, וועלכע קוקן אויף דעם סקרין, זעען דארט אויך נאך א זאך: זיי האלטן מיט וויאזוי עס זיצט א גאנצע אפיס וואו מ'פלאנירט אויס וויאזוי צו אריינשלעפן דיין אויג. ווי חז"ל זאגן (קידושין ל, ב): יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום, יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום.

דאס הייסט אז דער יצר הרע פירט אן מיט א ריזיגער פאבריק פון ביליאנען ארבעטער וועלכע זיצן און פלאנען אויס אגאנצע חשבון וויאזוי דיך אריינצולייגן אין א נסיון...

דו מיינסט טאקע אז ווען דו ביזט ערגעץ געגאנגען, האט זיך 'פונקט' געעפנט א זייטיגע טיר און ס'איז 'פונקט' אונטערגעקומען א ראי' אסורה, 'פונקט' ווען דו ביזט אנגעקומען... דאס איז נישט געשען צופעליג! דאס איז געווארן אויסגעארבעט מיט א 'מעסטער בלו-פרינט'. ס'זענען געזיצן א גאנצע חברה און אויספלאנירט אן אונטערוועלטלישע אקציע...

א פולקאם אויסגערעכנטע פלאן

מיר זענען צוגעוואוינט צו הערן 'השגחה פרטיות מעשיות' וויאזוי ס'איז פונקט געשען פארשידענע זאכן. ס'איז טאקע אמת אז פון הימל ווערט אלעס אויסגערעכנט פונקטליך, אבער דער יצר הרע האט אויך באקומען א כח צו אונטערשטעלן אזעלכע סארט 'השגחה פרטיות מעשיות', צו אריינכאפן דעם איד אין א מכשול חלילה.

מ'האט דא אויסגעפלאנט יעדע מינוט פון דער סצענע: צוערשט וועט א 'מאקאש' דורכלויפן די גאס; פונקט גייט דארט אריבערפארן א נייע קאר; דער דרייווער וויל דאך נישט אז זיין קאר זאל שמוציג ווערן, דעריבער ווען ער זעט די מאקאש לויפט אריבער וועט ער זיך געבן א האסטיגע שטעל אפ מיט

וואס די מעשה איז נישט אינטערסאנט...

געשיכטעס וואס ערוועקט וואונדער און התפעלות, אבער די אמת'ע אינטערעסאנטע געשעענישן זענען די הייליגע מעשיות וואס שפילן זיך בלויז צווישן די צוויי אויגן פון טויזנטער אידישע קינדער, ווען קיינער זעט נישט און קיינער וויסט נישט, אן קיין אפלאדיסטן און אן קיין שטוינענדע ענדע. פשוט מ'היט זיך די אויגן, ווייל אזוי האט דער רבש"ע באפוילן.

שטייענדיג אין דעם יום טוב פון זמן מתן תורתנו, איז אין פלאץ צו דערמאנען א הייליג ווארט אויף די באקאנטע קשיא: פארוואס האט השי"ת געדארפט צווינגען אידישע קינדער צו מקבל זיין די תורה, ווי די גמרא זאגט 'כפה עליהם הר כגיגית', לכאורה האבן דאך אידן שוין געזאגט 'נעשה ונשמע', ווען זיי האבן מקבל געווען די תורה מיט'ן גאנצן ווילן פון טיפן הארצן?

נאר, ערקלערן די ספרים הק' (ראה שפתי צדיק שבועות אות סג), אז ווען אידן האבן געזאגט 'נעשה ונשמע' האבן זיי זיך געפינען אין א דערהויבענער מצב פון 'כאיש אחד בלב אחד', ארומגענומען מיט קולות ולפידים. אודאי האבן זיי דעמאלט מקבל געווען די מצוות! השי"ת האט אבער געוואלט אז אויך ווען א איד וועט זיך טרעפן אין א מצב פון טונקלקייט וואס שפילט נישט מיט; אויך ווען די גאסן ווארפן נסיונות, אויך ווען די ארומיגע זענען נישט אזוי אפגעהיטן, אויך ווען ס'איז בכלל נישט קיין אטמאספערע פון קבלת עול מלכות שמים. דערפאר האט אויסגעפעלט צו צווינגען, ווייל דעמאלט איז נישטא דער גוטער געפיל, און דאס איז די עיקר חשיבות פון א איד!

איבערהויפט אצינד, אריינטרעטנדיג אין די זומער וואכן, ווען מיט יעדע טריט ארויס פון די אייגענע ד' אמות איז מען ארומגענומען מיט אזויפיל נסיונות, ווי שיין און באליבט אין הימל זענען די עכטע העלדישע געשיכטעס פון טייערע אידישע קינדער וואס שטארקן זיך אויף זייער יצר הרע. פון אט די אלע שטילע התגברות'ער, פון אט די אלע מעשיות וואס ענדיגן זיך נישט מיט קיין אפענע מופתים אדער ישועות, פון די אלע שוועריגקייטן וואס מ'גייט דורך און מ'פרובירט צו בלייבן הייליג, דוקא דערפון פארמירט זיך דער פרעכטיגער קרוין פאר'ן מלך מלכי המלכים, וועלכער פריידט זיך און שטאלצירט מיט יעדע פשוט'ע שמירת עינים פון יעדן פשוט'ן איד: ישראל אשר בך אתפאר!

נחת רוח פאר'ן באשעפער ווי דעם!

דער צדיק, וואס איז געווען באקאנט מיט זיין געוואלדיגע חכמה און ישרות, האט אונז מיט די געמאסטענע ווערטער אויסגעלערנט א וויכטיגע יסוד אין אידישקייט: נישט אלעמאל ווען די מעשה איז אינטערעסאנט און שפאנענד, מיינט דאס אז מ'האט אצינד געטון די גרעסטע און שלימות'דיגע עבודה. אדרבה, ווען א איד דינט דעם רבש"ע דורכאויס זיין פשוט'ע טאג-טעגליכע הלך ילך, מיט די רוטינע נסיונות און געווענליכע שוועריגקייטן, דאס איז אסאך חשוב'ער אין הימל, און דאס איז די ריכטיגע נחת רוח פאר'ן באשעפער!

דער רבש"ע פארלאנגט נישט פון אונז צו זיין 'קונצן מאכער'. די עבודת ה' פון א איד איז בכלל נישט געוואנדן אין קיין אויסערארדנטליכע געשיכטעס וואס מ'קען פארציילן ווייטער. השי"ת וויל האבן אונזער געטרישאפט און אונזער הקרבה, דוקא דורכאויס אונזער איינפאכע לעבנס שטייגער, מדי יום ביומו, אויך ווען ס'איז נישט ארומגענומען מיט גלאנץ אדער דראמא.

איבערהויפט איז דאס אקטועל ווען ס'קומט צו דער הייליגער טעמע פון 'שמירת עינים'. צומאל קען זיך דאכטן אז בלויז ווען מ'איז אריבערגעגאנגען עפעס א גרויסע אומגעווענליכע נסיון, אדער ווען מ'האט מיטגעלעבט א זעלטענע סייעתא דשמיא אין זכות פון זיך אפהיטן, נאר דעמאלט איז דאס אינטערעסאנט און חשוב. דער אמת איז אבער פונקט פארקערט: די שיינקייט פון אידישע קינדער איז טאקע אין די איינפאכע נסיונות החיים, ווען א איד שטארקט זיך מיט פשוט'ע יראת שמים בשעת זיינע געווענליכע נסיונות אויף דער גאס, ביי דער ארבעט, אדער סיי וואו, אפילו אויב ס'איז נישטא וואס צו דערציילן דערוועגן. דאס איז די גרעסטע קונץ און דאס ברענגט אזויפיל נחת רוח ביים באשעפער.

ווען מ'באגענט די מעשיות צווישן די בלעטער פון דעם גליון קען דאס פילייכט געבן דעם טעות'דיגן איינדרוק, כאילו אז וויפיל מער ציענד און אינטערעסאנט די מעשה ליינט זיך, אלס מער איז דאס א פאסיגע 'שמירת עינים מעשה'...

ס'איז בלויז פארשטענדליך אז ווען ס'קומט צו פארעפנטליכן א גליון פאר'ן ציבור, וועט מען אודאי זוכן אריינצושטעלן מער אינטערעסאנטע

צו הרה"ק ר' הערשעלע ספינקער ז"ע איז אמאל אריינגעקומען א איד, וועלכער האט זיך נארוואס צוריקגעקערט פון א נסיעה קיין מירון ביי רבי שמעון, און דער איד האט אנגעהויבן פארציילן מיט התרגשות זיין געשיכטע, ווי פאלגנד:

בעפאר די נסיעה האט ער באשטעלט א באקוועמע שטוב אויף שבת אין מירון, וואו צו קענען עסן און שלאפן מיט א רואיגקייט. אבער אנקומענדיג דארט, האט ער געטראפן א צווייטן איד וואס איז צוליב א סיבה געבליבן אן קיין בעט און שבת'דיגע סעודות און יענער האט זיך ארומגעדרייט אינגאנצן פארצווייפלט נישט האבנדיג וואו קיין דאף איבער'ן קאפ אויף שבת. זעענדיג ווי א איד איז אזוי צעבראכן, האט ער אויפ'ן פלאץ מחליט געווען מיט מסירת נפש אז ער גייט אוועקגעבן פאר יענעם זיין אייגענע בעט און שבת'דיגע סעודות!

דער איד פארציילט ווייטער, אז אצינד האט ער זיך זעלבסט געטראפן אן קיין געלעגער וואו אראפצולייגן דעם קאפ, איז ער צוריק ארויפגעגאנגען צו דער מערה פון רבי שמעון, און דארט האט זיך אים געעפנט דאס הארץ ווי קיינמאל בעפאר. ער האט נאכאמאל אויסגעזאגט צוויי מאל תהלים מיט אזא התעוררות און מיט געוואלדיגע בכיות, אזש ער האט זיך געשפירט ממש אויסגעוואשן.

אזוי שילדערט דער איד מיט גרויס געפיל זיין איבערלעבעניש, צוליגענדיג אז ער האט געזען באשיינפערליך וויאזוי אדאנק די גרויסע פעולה פון חסד וואס ער האט דא געטון, האט ער באקומען א מתנה פון הימל, צו קענען זיך אזוי אויסגיסן דאס הארץ מיט א השתפכות הנפש.

דער ספינקער רבי זיצט אזוי, ער הערט אויס די גאנצע מעשה, אבער ער צייגט נישט ארויס קיין שום סימן פון התפעלות... דער איד האט פרובירט ווייטער צו ארויסברענגען זיינע געפילן, ווי שווער ס'איז אים געווען צו מוותר זיין אויף זיין אייגענע בעט, זיין עסן, זיין שטוב, און וואס פארא דערהויבנקייט ער האט געשפירט דערפון. אבער דער רבי ווערט נישט מיטגעשלעפט מיט זיין התלהבות. ביז דער איד האט זיך נישט געקענט איינהאלטן און ער האט זיך געטרויעט צו פרעגן: "דער רבי איז נישט נתפעל פון אזא מסירת נפש'דיגע מעשה?!"

האט אים הרה"ק רבי הערשעלע ז"ע געענטפערט א קורצע אבער הייליגע תשובה: "קומען צום שיעור יעדע נאכט, נאך א גאנצן טאג ארבעט, אפילו מ'שלאפט איין ביים שיעור, איז אסאך א גרעסערע

פערזענליכע
געשיכטעס וויאזוי
אידן פארמעסטן זיך
דיינטיגע צייטן מיט
דיינטיגע נסיונות.

אלו
המושלים
ביצורם
(ב"ב שט)

יאמרו המושלים

איך בין תולה די הצלחה אינעם זכות פון שמירת עינים, און אודאי האב איך געדענקט צו דאנקען דער אויבערשטן אויף זיינע געוואלדיגע חסדים וואס ער טוט מיט מיר ברוחניות ובגשמיות.

שמירת עינים אלס השתדלות פאר פרנסה

א איד פון מאנסי דערציילט:

איך האב געהערט א שיעור פונעם בארימטן מגיד משרים הרב שמעון שפיצער שליט"א, ביי וועלכע ער האט נאכדערציילט א מעשה וואס איז געווען געדרוקט אינעם גליון "טהור עינים".

די מעשה איז געווען פון א איד וועלכער האט זיך צוריקגעהאלטן פון א ראייה אסורה און האט דערביי געדאנקט דעם באשעפער אז ער האט זוכה געווען צו עומד זיין בנסיון. נאך יענעם טאג האט אים זיין בעל הבית מיטאמאל אריינגערופן און האט אים פארגעשלאגן א פיל בעסערע פאזיציע אין די פירמע, און א געהאלט וואס איז דריי מאל אזויפיל פון זיין ביז-יעצטיגער געהאלט.

יענעם טאג האב איך געהאט א ביזנעס מיטינג אין מאנהעטן, און איך בין מיטגעפארן מיט א צווייטן וועלכער האט געפירט דעם קאר. געווענליך בין איך נזהר נישט דורכצופארן מאנהעטן, חוץ ווען מען דארף טון א חסד, ווי למשל צו טראגן א איד אין שפיטאל. אבער אצינד האב איך געדארפט אריינפארן אין צענטער פון מאנהעטן אין סאמע מיט'ן פון די זומער חדשים.

אויפ'ן וועג האב איך הייס מתפלל געווען צום בורא כל עולמים אז איך זאל חלילה נישט נכשל ווערן, און איך זאל ארויסקומען גאנץ מיט ריינע אויגן.

ווי נאר מען איז אריינגעפארן אין מאנהעטן האב איך אויסגעטון מיינע ברילן און די גאנצע צייט געהאלטן מיינע אויגן אויף אראפ. מיר זענען אנגעקומען צו די מיטינג און אויך גלייך נאך די מיטינג, אויפ'ן וועג ארויס, האב איך תיכף אויסגעטון מיינע ברילן און זיך אריינגעזעצט אין קאר אויפ'ן וועג ארויס פון דער טמא'נער שטאט.

דאן האב איך אפגעגעבן א שבח והודאה צום אויבערשטן אז איך האב זוכה געווען ניצל צו ווערן פון יעדע ראייה אסורה במשך די גאנצע צייט.

יענע נאכט קומט צו צו מיר א איד אין בית המדרש און ער שלאגט מיר פאר א נייע פרנסה, וואס איז א פיל בעסערע געלעגנהייט צוליב עטליכע סיבות. קודם כל בין איך ביז יעצט געווען אויף א באשטימטע געהאלט, און די נייע דזשאב האט פארגעשלאגן אין צוגאב צו די געהאלט אויך א פראצענט אויף יעדן קאסטומער, און אויסערדעם וועל איך נישט דארפן מער פארן אזא לאנגע וועג צו דער ארבעט און זיצן יעדן טאג אין טרעפיק, ווייל די נייע ארבעט איז נענטער צו מיין געגנט, ווי איך האב, אגב, פונקט זיך אריינגעצויגן א יאר פריער!

די איינציגסטע השתדלות וואס איך קען טראכטן אז איך האב געטון צו באקומען די נייע וואונדערבארע פרנסה, איז געווען אז איך האב מיר יענעם טאג געהיטן די אויגן. איך האב קיינמאל נישט געזאגט פאר דעם איד אז איך זוך א נייע ארבעט. לבין אפילו געווען צופרידן אויף מיין דעמאלטסדיגע שטעלע, אבער די געלעגנהייט איז געקומען קלאפן צו מיר אויף דער טיר אויף אזא וואונדערליכן אופן.

דער אגרעסיווער לוייער פארלירט זיין מעטאד

הר"ר מ. ג. הי"ד, פארציילט:

הארט איידער דעם 'קאראנא' ווירוס אויסברוך בין איך געווען פארמישט אין אן עקסידענט. דער איד פון דער אנדערער קאר האט געוואלט קלאגן מיין אינשורענס פאר פארשידענע שאדנס וואס ער האט געהאט, און כאטש וואס איך בין נישט געווען שולדיג, און מען האט מיר געזאגט אז מיין אינשורענס קען ארויפגיין, האב איך אבער מסכים געווען אים ארויסצוהעלפן.

אינצווישן האט זיך אנגעריקט דער ווירוס, און צוליב דעם איז דאס געריכט אפגעהאלטן געווארן דורך 'זום'. א חבר האט מיר דאס מסדר געווען מיט א קאמפיוטער ביי אים אין באזיץ. אבער היות איך האב מורא געהאט וואס איך וועל זעהן דארט האב איך גענומען א פאפיר און צוגעדעקט דעם סקרין, אז מ'זאל מיר טאקע קענען זען דורך די קאמערע פון דעם קאמפיוטער, אבער איך זאל נישט קענען זען דעם שופט און דעם לוייער פון דער אנדערער זייט.

ווען דער לוייער האט אנגעהויבן מיך אויספרעגן, האב איך גלייך באמערקט אז ער נוצט א שטארק אגרעסיוון צוגאנג, מיט אלע סארט געדרייטע און קיטערע שאלות. ער האט מיר געפרעגט אלע סארט שלא מן הענין'דיגע פראגעס און נאכדעם מיר צוגעשטופט מיט פשט'לעך: "הייסט דו ביסט מודה אז אזוי און אזוי?" ... אזוי האט ער געטון נאכאמאל און נאכאמאל, פרובירנדיג צו ארויסצווינגען פון מיר פארשידענע הודאות און משמעות'ער לויט וויאזוי ער האט געוואלט.

ב"ה אז איך האב זיך אבער נישט פארלוירן און נישט מודה געווען אויף די פאבריצירטע פאקטן וואס ער האט פרובירט ארויסצוקוועטשן פון מיר. נאכ'ן פרובירן א שטיק צייט האט ער אויפגעגעבן, זעענדיג אז ער איז נישט מצליח מיך צו מאניפולירן.

שפעטער, נאך דעם געריכט, האב איך געהערט אז דער יעניגער איז טאקע באוואוסט אלס גאר אן אגרעסיווער לוייער, מיט א שטארקע הצלחה ראטע. אבער זיין עיקר סוקסעס קומט דורכדעם וואס ער קוקט אריין פאר דעם צד שכנגד אין די אויגן. דארט ליגט זיין כח יענעם צו מאכן צעטומלט און אזוי געווינט ער. אבער וויבאלד איך האב זיך געהאלטן צו מיינע גדרים אין שמירת עינים, און כ'האב אים בכלל נישט געזען, האט ער נישט געהאט קיין שום מיטל וויאזוי ארויסצושלעפן פון מיר סיי וועלכע הודאה. די צוגעדעקטע סקרין האט מיך - שלא בידועין - אפגעהיטן פון אסאך עגמות נפש!

און אפילו אויב ס'מאכט זיך כסדר סיבות וואס שטערן צו אנהאלטן דעם קביעות עתים, זאל מען זיך נעמען א דוגמא פון 'מזון הגוף'. וועט דען פאר איינעם איינפאלן אז היינט קען איך נישט קיין נאכטמאל ווייל: מיין נאנטער חבר מאכט חתונה, כ'האב א וויכטיגע מיטינג, היינט איז דאך דער גרויסער עצרת לכבוד שמים, די ארבעט אין מיין אפיס איז 'אווערלאודעד', כ'מוז גיין מיט מיין קינד צום דאקטער, מיין ברודער מאכט בר מצוה...

יעדער פארשטייט אז ערגעץ וואו וועט דער מענטש מאכן צייט צו עסן נאכטמאל, ווייל דער מאגן ברומט דאך פון הונגער און ער שפירט זיך הונגעריג און שוואך... דאס זעלבע איז מיט דעם 'מזון הנשמה'. א איד דארף וויסן: 'איך מוז' יעדן טאג לערנען מיין שיעור!

טאמער מיין ברודער מאכט חתונה וועל איך לערנען מיין שיעור פארדעם אדער נאכדעם, אדער וועל איך מיך ארויסכאפן אינמיטן דער חתונה צו לערנען מיט מיין חברותא. טאמער איך האב א וויכטיגן מיטינג, וועל איך עס אזוי אויסשטעלן אז ס'זאל נישט שטערן די צייט פונעם לערנען, און אויב ס'האט זיך למעשה יא געמאכט אן אונס, דעמאלט ווען איך קום אהיים שפעט ביינאכט, האב איך אן עול צו משלים זיין די 'נשמה סאפער'... איך וועל טרינקן א הייסע שווארצע קאווע אדער איינטונקן די פיס אין קאלט וואסער כדי צו קענען צוענדיגן דעם היינטיגן שיעור, כדי די נשמה זאל נישט גיין שלאפן אפגעשוואכט!

ויה"ר אז די תורה זאל אונז טאקע שטארקן און הייליגן.

זאל, ה. וויטאמין

לערנען 'לשמה' איז דוקא די גרעסטע חיזוק פאר התמדת התורה

אין א בריוו אין איינע פון די פריערדיגע גליונות האט א איד אנגעמערקט איבער א חשש, אז אויב לייגט מען א שטארקע דגוש אויף 'תורה לשמה', קען דאס צומאל אפקילן אדער שאטן חלילה פאר התמדת התורה.

לענד איז דעריבער וויכטיג צו אויסקלארן און איבער'חזר'ן דער עיקר יסוד וואס קומט ארויס פון דעם קונטרס 'מגנא ומצלא', וואס אויב האלט מען דאס פאר די אויגן, דעמאלט איז עס אודאי נישט קיין שטער פאר חשק און התמדת הלימוד.

די נקודה פון דעם גאנצן קונטרס איז, אז אודאי איז דא אסאך מדריגות אין 'לשמה', און ס'איז מעגליך אז טאמער איינער וועט ארבעטן אויף די הויכע שטאפלן פון 'לשמה', (נישט צו האבן קיין שום מינדסטע פני' ביים לערנען, אדער צו לערנען בלויז מיט א דביקות וכדומה), קען זיין אז ער האלט נאכנישט ביי אזא מדריגה און ס'קען אים שטערן פון התמדה. אבער ס'איז דא א מדריגה פון 'תורה לשמה' וואס צו דעם קען 'יעדער איינער' צוקומען און עס שטערט בכלל נישט פון התמדת התורה, פונקט פארקערט!

די 'לשמה' פון וואס מ'רעדט דא, איז די פשוט'ע כוונה, וואס יעדער איד קען - און דארף - געדענקן בשעת ער לערנט, אז די תורה איז א תבלין און א פאנצער קעגן דעם יצר הרע, 'בין בעדנא דעסיק ביה ובין בעדנא דלא עסיק ביה', און די תורה גייט מיך אפהיטן און העלפן שטארקן קעגן אלע נסיונות! טאמער מ'געדענקט דאס, ברענגט עס נישט קיין פארנאכלעסיגקייט ביים

קביעת עתים - מ'דארף עסן געהעריג פרישטאג און נאכטמאל

לכבוד די ארויסגעבער פון דעם וואונדערבארן גליון טהור עינים הע"י.

נאכ'ן אדורכליינען עטליכע מאל די הערליכע מאמרים איבער דעם ענין פון 'תורה מגנא ומצלא', האב איך אויפגעפאסט אז ס'איז דא נאך איין נקודה וואס איז נישט דערמאנט געווארן, און לכאורה איז דאס א שטארקער יסוד אהערצושטעלן דעם 'תורה תבלין' אויפ'ן ריכטיגן אופן.

ס'איז אן הלכה פסוקה אין שו"ע (י"ד סימן רמ"ו ס"א): כל איש מישראל חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה שנאמר והגית בו יומם ולילה. יעדער איד איז מחויב זיך צו באשטימען א צייט צו לערנען בייטאג און ביינאכט.

אין שו"ע או"ח (סימן קנ"ה) שטייט נאכמער: ויקבע לו עת ללמוד וצריך שאותו העת יהיה קבוע שלא יעבירו אף אם הוא סבור להרויח הרבה - מ'דארף זיך מאכן א באשטימטע צייט צום לערנען יעדן טאג און מ'זאל נישט אוועקגיין פון דער צייט, אפילו אויב מ'רעכנט אז מ'קען דעמאלט פארדינען אסאך געלט.

נאר היות א מענטש איז דאך נישט קיין מלאך, און ס'קען זיך מאכן אונסים אז מ'זאל נישט קענען האלטן דעם שיעור, ברענגט דארט דער משנה ברורה בשם די פוסקים, אז אויב האט מען צוליב א סיבה יא פארפעלט זיין שיעור, זאל עס זיין אזויאוי א חוב וואס מ'דארף באצאלן בעפאר מ'גייט שלאפן.

וועט איינער פרעגן וואס האט דאס א שייכות צו דעם ענין אז תורה ראטעוועט פון דעם יצר הרע? דער תירוץ איז זייער פשוט: ווייל איינס פון די הויפט טעמים פארוואס דוקא לערנען תורה איז די תבלין צו באזיגן דעם יצר הרע, איז ווייל די תורה איז די 'מזון הנשמה'!

יעדער פארשטייט, אז ווען א מענטש עסט נישט געהעריג קיין קביעות'דיגע מאלצייטן, נאר ער כאפט א נאש דא און דארט, און יעצט קומט אים איינער אטאקירן, וועט ער נישט האבן די כוחות יענעם צו באזיגן. טראצדעם וואס געווענליך וואלט ער געווען שטארקער פון דעם אטאקירער, אבער וויבאלד ער איז אפגעשוואכט פון נישט עסן, קען ער נישט געווינען.

ממש דאס זעלבע איז ברוחניות: כדי אז די נשמה זאל האבן כח אנצוגיין, דארף עס 'עסן' א פיינעם 'פרישטאג' - דהיינו דער שיעור פון אינדערפרי. און אויך א פיינעם 'נאכטמאל' - דהיינו דער שיעור פון ביינאכט. וואס פאסירט אבער, אז די נשמה האט אויסגעלאזט איין סעודה? וועט עס זיין שוואכער ווי געווענליך. און אויב האט עס אויסגעלאזט עטליכע סעודות? וועט עס זיין גאר שוואך ח"ו, און גאנץ מעגליך אז ער וועט נישט האבן די כוחות צוריקצושטיסן דעם מלאך המשחית.

ווען א מענטש זעט אז ער מוטשט זיך מיט התגברות היצר, דארף ער זיך אליין פרעגן: צי בין איך טאקע נזהר אין קביעות עתים לתורה אזויאוי די הלכה פאדערט?

אקוראט די זעלבע זאך איז די הייליגע תורה. דער גרויסער רופא, דער הייליגער באשעפער, האט אונז פארשריבן דעם מעדיצין: דאס זאלסטו נעמען, דאס זאלסטו לערנען, און אז דו וועסט דאס טוט גייסטו ווערן אויסגעהיילט פון דעם יצר הרע, ס'גייט דך העלפן קעגן די נסיונות!

אויסערדעם איז טאקע דא די אלע אנדערע הויכע מדריגות פון 'תורה לשמה', וואס מ'קען דערצו אנקומען צוביסלעך מיט אסאך סייעתא דשמיא. אבער ווי געזאגט בלייבט אלעמאל אקטועל די ערשטע און פשוט'ע נקודה פון 'לשמה', און יעדער איינציגער איד קען לעבן דערמיט, להוסיף חיילים בלימוד התורה בעז"ה.

**הערליכער פראגראם אין ישיבת 'חשק התורה' שליסט אן אלע בחורי חמד
דורכצולערנען און זיך פארהערן דעם קונטרס 'מגנא ומצל'**

אנדערע ישיבות/ת"ת וואס ווילן מאכן אזא פראגראם, קענען זיך ווענדן צום מערכת, און מיר וועלן בס"ד צושטעלן די קונטריסים און בחינות.

דאס האט נאכגעפאלגט מיט א דערהויבענער שבת 'קימו וקבלו', ווען במשך דעם גאנצן שבת האבן די חשוב'ע מרביצי תורה שליט"א ארומגעזעצט איבער די ענינים פון שמירת עינים

ווען דער נאבעלער פראגראם איז איינגעפערעדעמט געווארן בין כותלי הישיבה, האט דער ראש ישיבה הרה"ג ר' יחיאל צבי גאלדברעגער שליט"א ארויסגעברענגט פאר די בחורים, אז ס'איז זייער כדאי און וויכטיג צו אפלערנען די אלע יסודות וענינים וואס ווערן אויסגעשמועסט בטוב טעם ודעת אין די פרקים פון דעם קונטרס, וואס גיט א ריכטיגן בליק פאר א בחור: וואס דאס באדייט לימוד התורה, פאר וועמען לערנט מען, וויאזוי דארף די תורה געלערנט ווערן, און וויאזוי באקומט מען דורך די תורה ריינקייט און דערהייבנקייט.

ווירקליך איז טאקע באשטימט געווארן צווישן די

[illegible]

